

2002 ҳадис / «АЛИФ» ҳарфи / 620-ҳадис

* ذِمَّةُ الْمُسْلِمِينَ وَاحِدَةٌ، فَمَنْ أَحْفَرَ فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ، لَا يُقْبَلُ مِنْهُ صَرْفٌ وَلَا عَدْلٌ، وَمَنْ تَوَلَّى قَوْمًا بِدُونِ إِذْنِ مَوَالِيهِ، فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ لَا يُقْبَلُ مِنْهُ صَرْفٌ وَلَا عَدْلٌ.

(رواه الإمام أحمد)

Мусулмонлар ўз зиммаларига олган аҳд-паймонлари учун биргина йўл бор (аҳдга вафо қилишдир). Кимки аҳдига вафо қилмаса, унга Аллоҳнинг, фаришталарнинг ва барча одамларнинг лаънати бўлсин. Унинг тавбаси ҳам, тўлайдиган товони ҳам қабул қилинмайди. Кимки бир қавмга унинг аъзоларининг рухсатсиз раҳбарлик қиладиган бўлса, унга ҳам Аллоҳнинг, фаришталарнинг ва барча одамларнинг лаънати бўлсин. Унинг тавбаси ҳам, тўлайдиган товони ҳам қабул қилинмайди.

Аҳмад ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVAT MARVARIDLARI